

Chương 683: Cuộc Sống Của Ellen Artorius

(Số từ: 4193)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:04 PM 19/01/2024

Phần Kết - Sợi Chỉ Đỏ

Có những lời chỉ có thể viết bằng máu.

Có những bức tranh chỉ có thể vẽ bằng máu.

Đó là Đế quốc của Ma vương.

Sau Thảm Hoạ Công, Ma vương tuyên bố một Tân Đế Quốc.

Có những người tin vào Quỷ vương, và có những người không.

Vì vậy, sự chia rẽ nảy sinh.

Sự phân chia rải rác và mỗi hạt giống bắt đầu nảy mầm.

Đã có một số cuộc chiến tranh.

Mầm mống chia rẽ không biến mất mà lại rải rác ở đâu đó.

Điều quan trọng là Đế chế Ma vương chưa bao giờ thua một lần nào.

Nếu được hỏi liệu không có sự thịnh vượng hay tái thiết thì không phải như vậy.

Ngay cả khi sự chia rẽ và xung đột vẫn tiếp diễn, thế giới vẫn đang phục hồi nền văn minh của mình.

Như vậy, đôi khi thật đáng kinh ngạc, nhưng cuối cùng vẫn tiến về phía trước theo dòng lịch sử, năm thứ 5 của thời đại Tân Đế Quốc đã đến.

-Phiên muộn

Trong một khu rừng đã trở thành biển máu.

Ellen đang quan sát những xác chết nằm rải rác.

Cô lặng lẽ nhìn chăm chăm vào những mảnh quái vật, không phải người cũng không phải thú.

Như đang chìm trong suy nghĩ.

Như thể đang cố gắng đoán hình dạng ban đầu của chúng.

Ellen lấy ra một cuốn sổ và bắt đầu viết.

Cô viết, và mặc dù nó đơn giản nhưng cô cũng vẽ.

Cả đời cô không có nhu cầu vẽ, nhưng Ellen đã quen với việc này rồi.

Nhưng tại sao cô lại cần vẽ?

Quái vật đôi khi phản chiếu lẫn nhau, nhưng cuối cùng, chúng trông khác nhau. Nhiều con có vẻ ngoài chỉ có thể mô tả là kỳ quái, kỳ cục và xa lạ.

Trên thực tế, việc ghi lại từng con quái vật bằng cách vẽ chúng là một nhiệm vụ vô nghĩa trong Thảm Hoạ Công.

Mặc dù vậy, Ellen đã làm được.

Ellen, người đã trải qua một thời gian trong khu rừng hôi hám máu, đóng cuốn sổ lại, cho vào ba lô và đi đâu đó.

Mặt trời đã đang lặn.

Ellen biết đêm rừng núi đang đến gần nhanh lạ thường.

*Tap! Thump!

Màn đêm buông xuống, Ellen ngồi trước đồng lửa.

Ngọn lửa xua đuổi dã thú và có khi xua đuổi cả quái vật.

Nhưng thực ra điều đó cũng chẳng có ý nghĩa gì nhiều.

Cũng như có những con quái vật sợ lửa, có những con quái vật bị lửa mê hoặc.

Ngọn lửa vào ban đêm có thể nguy hiểm vì ánh sáng của nó, nhưng trên thực tế, có những con quái vật có tầm nhìn không phụ thuộc vào ánh sáng.

Vì vậy, việc đốt lửa trại vào ban đêm ở vùng đất vắng người có thể nguy hiểm hoặc không.

Nó có thể vô nghĩa, hoặc nó có thể có ý nghĩa.

Vì vậy, kết luận rất đơn giản.

Vì lửa trại có lợi ích rõ ràng là xua tan cái lạnh nên tốt hơn hết bạn nên đốt lửa.

Đó là một trong những hiểu biết sâu sắc mà Ellen đã có được trong suốt cuộc đời lang thang dài ngày của mình.

Cuối cùng, tỉnh táo và chìm vào giấc ngủ là tất cả những nỗ lực cô có thể làm được.

Sống một cuộc đời giết quái vật ở vùng đất không người.

Ellen có thể giết quái vật nhưng không thể tiêu diệt chúng.

Những ngày mà lũ quái vật tràn ra từ Cổng dịch chuyển đã qua.

Nhưng điều đó không có nghĩa là không có những ngày nguy hiểm trong 5 năm qua.

Nhiều quái vật có phương pháp tấn công nguy hiểm và đôi khi chúng có thể gây tử vong cho Ellen.

Cô thường xuyên bị lạc sau Thảm Hoạ Cổng.

Thật khó để nói rằng đó chỉ là do lũ quái vật.

Có nhiều lúc cô ấy lạc lối vì đói, hoặc ăn nhầm thứ gì đó.

Vì vậy, bây giờ, Ellen nhận ra rằng cô có một cơ thể sẽ không chết ngay cả khi ăn phải thứ gì đó khá độc hại.

Tất nhiên, dù vậy, cô chưa bao giờ làm điều gì ngu ngốc như nướng và ăn thịt của một con quái vật vô danh.

Ellen rút từ trong ba lô ra một cuốn sổ tay.

Đương nhiên, không chỉ một mà là nhiều.

Cô lật từng trang dưới ánh lửa trại.

Cô đã suy ngẫm về một số trang khá lâu, trong khi cô coi những trang khác là vô nghĩa.

Thỉnh thoảng, cô thêm chú thích vào nội dung mà cô nhớ lại.

Nó có thể được gọi là nhật ký không?

Ellen đã viết cái này từ một thời điểm nào đó.

Cô có trực giác mạnh mẽ rằng đó là điều cô cần phải làm.

Vì vậy, cô thỉnh thoảng đến thăm những nơi có người dân sinh sống để mua sổ và bút.

Tất nhiên, do lối sống khắc nghiệt của cô, các cạnh của cuốn sổ đã bị sòn.

Sau khi kiểm tra sổ ghi chép một lúc, Ellen gọn gàng gói chúng lại vào ba lô.

"Phù..."

Ellen rút ra một loại rễ nào đó từ trong ngực mình và nhai kỹ.

Cô không biết nó là gì.

Cô chỉ đơn giản ăn nó vì cô biết nó sẽ không gây hại cho mình.

Bằng cách nào đó, Ellen đã biết rất nhiều về những thứ mà cô thậm chí không nhận ra là có thể ăn được.

Cô thậm chí còn không thể nhớ được lần cuối cùng mình được ngủ ngon giấc là khi nào.

Cô không biết lần cuối cùng mình được ăn một bữa ăn đàng hoàng là khi nào.

Ăn tối thiểu, ngủ tối thiểu, uống tối thiểu.

Cô đã sống sót chỉ nhờ điều đó.

Có những lúc cô bị lạc nhiều ngày và hết sạch thức ăn khi đi vào một nơi mà cô không thể tìm thấy.

Đó không phải là cuộc chiến chống lại quái vật mà là cuộc chiến chống lại cơn đói.

Nếu cô không khỏe mạnh một cách đáng kinh ngạc thì bất kỳ người bình thường nào cũng đã chết đói từ lâu rồi.

Thế còn việc quay trở lại nơi mọi người sống và nghỉ ngơi vài ngày thì sao?

Mặc dù hoàn toàn xa cách với nền văn minh, Ellen vẫn thỉnh thoảng đến thăm các thị trấn hoặc thành phố có người dân sinh sống.

Rõ ràng là cô phải che giấu thân phận của mình.

Nguồn cung cấp thực phẩm của cô đang cạn dần, đó là sự thật.

Nhưng hiện tại, có một nhiệm vụ cần phải làm.

Và ngay cả khi cô có quay lại thì cũng không có giải pháp thực sự nào cả.

Đầu tiên và quan trọng nhất, vấn đề quan trọng nhất.

Cô không có tiền.

Sống ở nơi hoang dã không có người ở chủ yếu là để tiêu diệt quái vật.

Vì vậy, hoàn toàn không có chỗ để kiếm tiền.

Cô biết rõ rằng nếu cô dành đủ thời gian ở các thành phố của con người thì có vô số cách để kiếm tiền, nhưng bản thân điều đó cũng đầy rủi ro.

Cựu Hoàng đế Bertus de Gardias và người Anh hùng Ellen Artorius là những kẻ bị Đế quốc truy nã gắt gao nhất. Dù muốn

hay không, Hoàng đế không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chỉ định Anh hùng và cựu Hoàng đế là kẻ thù lớn nhất của Đế quốc.

Bất chấp ý muốn của Hoàng đế, những người ủng hộ Hoàng đế đều coi thường Cựu Hoàng đế bỏ trốn và Ellen Artorius.

Vì vậy, cô không đủ khả năng để làm bất cứ điều gì khi ở lại các thành phố của con người chỉ trong một chuyến thăm ngắn ngủi.

Ngay cả các lực lượng chống Đế quốc cũng không khác.

Đây là những nơi chắc chắn sẽ cố gắng bắt giữ Ellen vì nhiều lý do.

Ở một số nơi để bắt giữ cô, ở những nơi khác để cầu xin sự cứu rỗi của nhân loại.

Dù có đi đâu, Ellen cũng luôn ở trong tình thế bấp bênh.

Tất nhiên, không có vấn đề gì về việc danh tính của cô bị lộ chỉ khi đi ngang qua. Chỉ cần cô che giấu danh tính và ngoại hình của mình một cách hợp lý, cô sẽ không thể ở lại lâu.

Dù không phải lúc nào cũng có thể quan sát nhưng thỉnh thoảng Ellen lại nhìn thấy những dấu hiệu của nền văn minh đang dần hồi sinh.

Hội mạo hiểm giả mà Ellen từng trải qua một thời gian ngắn vẫn còn tồn tại.

Nhưng thay vì khám phá những vùng đất tối tăm rộng lớn như trước, nó đã chuyển sang một hình thức tương tự như công việc của lính đánh thuê: tiêu diệt quái vật và được trả tiền cho việc đó.

Thực tế là an ninh không ổn định ở mọi nơi và không thể có đủ lực lượng để dọn dẹp toàn bộ lục địa.

Vì vậy, các cá nhân đảm nhận nhiệm vụ tiêu diệt quái vật và nhận được tiền bồi thường từ Đế quốc.

Đó là hình thức thay đổi hiện tại của hội mạo hiểm giả.

Nếu Ellen được trả tiền để giết quái vật, cô có thể đã bị chôn vùi trong tiền. Không, trước tiên người ta nên nghi ngờ liệu Đế quốc có đủ khả năng trả cho cô số tiền lớn như vậy hay không.

Tuy nhiên, sống ở nơi hoang dã để tránh con mắt của Đế quốc, sẽ thật vô lý nếu cô đột nhiên đăng ký làm mạo hiểm giả mới vì cần tiền.

Vì khuôn mặt của cô đã quá nổi tiếng nên việc tạo ra danh tính giả là không thể.

Vì vậy, mặc dù có nhiều cách để kiếm tiền nhưng chúng lại tiềm ẩn rủi ro lớn.

Trong những thời điểm thực sự tuyệt vọng, cô đã cải trang thành một mạo hiểm giả vô danh, mang về rất nhiều bằng chứng về việc tiêu diệt quái vật và thu thập tiền.

Với bản chất của hội mạo hiểm giả là trả tiền cho việc tiêu diệt quái vật, họ không có lựa chọn nào khác ngoài việc đưa tiền nếu có quá nhiều bằng chứng về việc tiêu diệt quái vật.

Tất nhiên, khi cô làm vậy, cả hội sẽ xôn xao không biết người đó là ai.

Cô thường bỏ trốn cùng số tiền trước khi vụ náo loạn trở nên quá lớn và điều đó thực sự nguy hiểm.

Cuối cùng, lang thang trong vùng hoang dã là một thử thách đầy nguy hiểm và khắc nghiệt.

Việc quay trở lại nơi ở của con người cũng nguy hiểm, nếu không muốn nói là nguy hiểm hơn việc lang thang trong vùng hoang dã.

Vẫn còn những ngôi làng thân thiện với những kẻ lang thang, những người không quan tâm đến Ma vương hay Đế quốc.

Ở những nơi như vậy, đôi khi cô nhận được một ít thức ăn và chỗ ngủ để đổi lấy việc giúp đỡ những công việc nhỏ nhất.

Bỏ qua việc Ellen trông như thế nào, có những người không biết Ellen Artorius là ai. Rốt cuộc, những nơi bị cắt đứt khỏi thế giới vẫn tồn tại.

Nhai xong cái rễ vừa gặm, Ellen dựa lưng vào gốc cây, kiệt sức rồi nhìn lên bầu trời.

Trong những ngày ở Temple, cô có rất nhiều đồ ăn.

Bây giờ cô có thể sống sót nhờ rất ít, cô tự hỏi liệu hỏi đó ăn nhiều như vậy có lãng phí không.

"..."

Nhận thấy suy nghĩ của cô thật thú vị, Ellen mỉm cười yếu ớt.

Có người từng mắng cô ăn nhiều nhưng lại luôn nấu cho cô khi cô tỏ ý muốn ăn gì đó.

Cúi đầu, Ellen mất một lúc để lấy lại nhịp thở.

Cô cảm thấy thật khó để ngăn chặn những suy nghĩ xâm chiếm về cuộc sống mà cô đã tự ý từ bỏ.

Nếu cô ở lại thì sao?

Nhưng thực tế hiện tại lại nói với cô điều ngược lại.

Những thợ săn tiền thưởng rình rập khắp mọi góc ngách với hy vọng bắt được Ellen và Bertus, trong khi ở phía bên kia, vẫn có những người ca ngợi Ellen là Anh hùng, cầu mong một ngày nào đó cô sẽ cứu được nhân loại.

Sự tồn tại đơn thuần của cô là tia lửa của chiến tranh.

Ngay cả khi cô vắng mặt, chiến tranh vẫn nổ ra nhiều lần. Nếu cô ở lại, những cuộc chiến lớn hơn có thể sẽ xảy ra sau đó.

Đế quốc có thể đã sụp đổ ngay cả trước khi nó có thể được thành lập hoàn toàn.

Chỉ nên có một mặt trời.

Sự tồn tại của hai mặt trời sẽ khiến thế giới bốc cháy.

Và thực sự thì quá khứ chẳng có ý nghĩa gì cả.

Thân phận kẻ bị truy nã của cô cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

Thực tế tồn tại bất kể.

Ma vương đã kết hôn.

Và rất nhiều thời gian đã trôi qua.

"..."

Cô chưa bao giờ nghĩ tới việc can thiệp vào việc đó.

Cô không thể lấy lại được thời gian đã trôi qua kể từ khi cô ra đi, ôm chặt lấy những mảnh ký ức quá khứ.

Câu chuyện của họ có lẽ đã đầy ắp và tràn ngập bây giờ.

Cô chỉ đang tưởng tượng thôi.

Điều gì sẽ xảy ra nếu mọi thứ đều ổn?

Cô chỉ đang hồi tưởng lại mà thôi.

Lúc đó lẽ ra cô nên ăn nhiều hơn.

Thức ăn mà Reinhardt đã làm cho cô.

Những khoảnh khắc họ có thể chạm vào nhau.

Lần đó.

Nhiều thêm một chút.

Thậm chí nhiều hơn một chút.

"..."

Cuối cùng mạnh mẽ cắt đứt dòng suy nghĩ của mình, Ellen nhắm mắt lại.

Gió lạnh.

Ngày hôm sau.

Ellen đứng dậy bên đồng lửa sắp tàn mà cô đã nhóm lên và quàng ba lô lên vai.

Sự bối rối của màn đêm nhạt dần với buổi sáng.

Trong hoàn cảnh có nhiều việc phải làm, sự xao lãng không tìm đến cô.

Nỗi buồn len lỏi và sự tự giấu luôn đến với cô ngay trước khi chìm vào giấc ngủ.

Cô đã làm những gì cần phải làm, như cô đã luôn làm.

Cô đã quyết định tiêu diệt quái vật ở nơi hoang dã.

Không thể sống ở bất kỳ nơi nào có nền văn minh tồn tại do tình trạng của mình, cô chỉ đi lang thang ở những nơi không có nền văn minh.

Khó khăn, đau đớn nhưng đó là con đường cô đã chọn cho mình.

Thế là Ellen đi xuyên qua khu rừng.

Để tiếp cận được những tấm biển mà cô đã tìm thấy tối qua không hề khó khăn.

Ellen đã học cách làm những việc mà trước đây cô chưa từng biết làm.

Không chỉ vẽ tranh mà còn theo dõi.

Hình dạng và vị trí của cành gãy.

Dấu chân.

Phân.

Dấu hiệu của sự săn mồi.

Tất cả những điều này cho phép cô ước tính những thứ như kích thước của những con quái vật vắng mặt, phạm vi di chuyển và vị trí của chúng.

Nếu Ellen là một mạo hiểm giả, cô có thể là người xuất sắc nhất trong thời đại của mình.

Ellen đã làm công việc này từ trước khi Hội mạo hiểm giả thay đổi chính sách thưởng cho việc săn quái vật.

Đôi khi, Ellen thấy điều đó thật thú vị.

Anh trai cô, Ragan Artorius, từng là một mạo hiểm giả huyền thoại.

Anh ta đã trở nên nổi tiếng với tư cách là một mạo hiểm giả huyền thoại, sau đó là một Anh hùng.

Nhưng trình tự đối với Ellen lại khác.

Đầu tiên cô được biết đến như một Anh hùng, sau đó trở thành một mạo hiểm giả.

Ellen kiểm tra các dấu vết, ước tính xem nhóm đã đi theo hướng nào.

Cô kiểm tra những bụi cây và dấu chân bị ấn nhẹ, rồi tra cứu cuốn sổ của mình.

Nội dung của cuốn sổ trùng khớp.

Và thế là cô bước đi, lần theo dấu vết còn sót lại.

Dấu vết đôi khi biến mất, nhưng một khi cô đã có định hướng tổng thể thì có thể tìm thấy chúng.

Có những lúc cô chỉ vô tư giết quái vật.

Bất cứ nơi nào cô đi trên lục địa đều có quái vật ở đó nên cô chỉ cần giết, giết và giết.

Bởi vì khi đó, một ngày nào đó, cô sẽ có thể săn được con quái vật cuối cùng.

Cô đã cứu người khỏi quái vật.

Mục tiêu đó ít nhất cô có thể hoàn thành được.

Nhưng quá trình này không hề dễ dàng và việc tiêu diệt từng con quái vật ẩn giấu là một nhiệm vụ cực kỳ khó khăn.

Vì vậy, số lượng quái vật sẽ giảm dần và khó tìm hơn.

Đó là lý do tại sao Ellen dần dần nhận ra cách truy tìm quái vật.

Nhìn chung, nó không khác nhiều so với việc đi săn.

Nhưng mỗi lần nó chỉ đi săn với một con mỗi khác nhau.

Đối với những con quái vật khổng lồ, chúng rất dễ bị phát hiện từ xa.

Tuy nhiên, bất kể kích thước như thế nào, mọi con quái vật đều có khả năng gây chết người. Vì vậy, nếu cô nhìn thấy một con quái vật khổng lồ, cô sẽ lao vào và giết nó, đồng thời chắc chắn sẽ xử lý cả những con quái vật cỡ nhỏ và vừa.

Cô sẽ tìm và tiêu diệt những con quái vật ẩn náu.

Vào những ngày đó, trong vài tháng qua.

Ellen đang cảm thấy một nỗi sợ hãi thật chặt.

Bất chấp tình trạng thiếu lương thực trầm trọng, cô vẫn ưu tiên tìm kiếm quái vật hơn là tìm kiếm thức ăn.

Đó là lý do tại sao cô rút sỏ tay ra thường xuyên hơn bình thường.

Ellen di chuyển thận trọng nhưng nhanh chóng.

Đi ngang qua những dấu chân và cành cây gãy.

Dấu chân.

Dấu chân trùng khớp với hình vẽ trong sỏ tay của cô.

Cô đi theo chúng.

Quái vật thường có vẻ ngoài khác nhau.

Thậm chí có nhiều quái vật không thể được công nhận là sinh vật sống.

Tất nhiên, có những con tương tự.

Những con có cánh, hoặc những con quái vật khổng lồ.

Có rất nhiều con tương tự.

Nhưng rất hiếm khi chúng kết hợp hoàn hảo.

Không phải là không có, nhưng màu sắc hoặc sừng hơi khác một chút.

Nhưng cách đây vài tháng.

Ellen đã đối mặt với những con quái vật có hình dạng giống hệt nhau.

Tất nhiên, chúng không phải là những con quái vật mạnh mẽ. Tất cả đều ngã xuống, máu chảy hai mặt bởi Lament của cô.

Nhưng vào lúc đó, Ellen đã run lên vì sợ hãi.

Kể từ đó, Ellen không ngừng tìm kiếm.

So sánh dấu vết, lang thang và lùng sục vùng lân cận.

Đang tìm kiếm thứ gì.

Hy vọng rằng nó không tồn tại.

Mong rằng đó chỉ là ảo tưởng.

Vẽ, thu thập dấu vết, tìm kiếm.

Tìm kiếm và tìm kiếm lại.

Hy vọng đó chỉ là một trong những điều thỉnh thoảng xảy ra.

Hy vọng cũng có những con quái vật dạng đó.

Đã bao nhiêu thời gian trôi qua?

Khi cô đã lang thang trong rừng hơn năm tiếng đồng hồ.

Từ một vết nứt trên một ngọn đồi nào đó.

*Grrrr!

Ellen nghe thấy tiếng kêu trầm khàn của một con quái vật.

"....."

*Srrrr!

Rút ra Lament, Ellen vẫn dán mắt vào hang động.

Con quái vật đang lặng lẽ nhìn chăm chăm vào Ellen bằng đôi mắt đỏ ngầu từ vết nứt trên đồi.

Mối hiểm họa.

Một lời đe dọa có nghĩa là nó sẽ giết chết nếu cô đến gần.

Nhưng Ellen không rút lui.

Cô từ từ tiếp cận con quái vật.

*Grr!

Khi Ellen đến gần, con quái vật duỗi chân trước đầy móng vuốt của nó ra khỏi kẽ hở.

Những cảnh báo và đe dọa ngày càng dữ dội hơn.

Tuy nhiên, Ellen tiến xa hơn, đôi mắt mở to.

Xin đừng.

Làm ơn, đừng như vậy.

Cô hy vọng.

Và với một bước tiến khác.

"Rawwww!"

Sinh vật lao vào Ellen với cái miệng khổng lồ chứa hàng trăm chiếc răng, lao tới cô.

"Swish!"

Con quái vật lao tới cô và bị chém làm đôi từ miệng đến đuôi bởi một nhát kiếm của Hư Không Kiếm, đà của nó chôn vùi nó sâu trong rừng.

Chết ngay lập tức.

Con quái vật giống hệt con quái vật mà cô đang đuổi theo.

Đây không phải là lần đầu tiên cô giết một con quái vật như vậy.

Cô đã giết loại quái vật này vô số lần.

Tuy nhiên, cô vẫn tiếp tục gặp phải những loại sinh vật tương tự.

Cô không có hứng thú với con quái vật bị giết.

Ellen đã không theo đuổi nó.

Cô đã tìm kiếm con quái vật này nhưng đó không thực sự là thứ mà Ellen đang theo đuổi.

Tại sao nó lại đe dọa cô?

Quái vật thường thể hiện sự hung hãn bừa bãi đối với mọi thứ ngoại trừ đồng loại của chúng.

Nhưng chỉ cách đây không lâu, nó còn gặm gù, trốn trong hang.

Như cảnh cáo cô hãy tránh xa.

Ellen thận trọng tiếp cận hang động nơi con quái vật xuất hiện.

Không thể nào được.

Nó phải là một ảo tưởng.

Một điều như vậy không nên tồn tại.

Với những suy nghĩ này, cô đã lang thang ở khu vực này trong nhiều tháng.

Ám ảnh.

Bởi vì có những con quái vật nhân bản bằng cách chia và nhân lên.

Cô cứ tự nhủ rằng chắc hẳn phải là một điều gì đó như thế.

Nhưng trước khi vào hang, Ellen đã chìm vào tuyệt vọng.

"Squeak."

"Squeal."

Từ bên trong truyền đến những tiếng rên rỉ yếu ớt.

"Aa..."

Bước vào hang, Ellen không nói nên lời.

Khoảng sáu vật nhỏ, mỗi con có kích thước bằng cánh tay của một người đàn ông trưởng thành.

Thứ gì đó trông giống như phiên bản thu nhỏ của con quái vật cô vừa giết, đang quẩn quại xung quanh, mắt hầu như không mở.

"Aa, aa... aa..."

*Thump!

Ellen quỳ xuống trước sự quẩn quại yếu ớt của chúng.

Điều mà cô chưa từng gặp ở bất kỳ sinh vật nào khác.

Ellen đã tìm thấy con quái vật, nhưng con quái vật đó không phải mục tiêu thực sự của cô.

Cô đã tìm kiếm con đẻ của con quái vật.

Bản thân con cái là bằng chứng của quá trình sinh sản.

Không phải sự sao chép hay phân chia, mà là hình thức sinh sản bình thường nhất.

Sự tồn tại của nhiều quái vật có hình dạng giống hệt nhau gợi ý khả năng này.

Quái vật sinh sản đã xuất hiện.

Cô không thể biết liệu chúng có mặt ban đầu hay nổi lên như một sự thích nghi.

Vì vậy, trong số chúng phải có những sinh vật khác sinh sản.

Tất nhiên, thậm chí có thể có những con quái vật lai giống với các loài hoàn toàn khác nhau.

Cô coi đây chỉ là một khả năng có thể xảy ra vì cô chưa bao giờ tận mắt chứng kiến một trường hợp như vậy.

Nếu một có thể thì không có lý do gì mà hai lại không thể.

Không chỉ loài này trước mặt cô, mà những loài khác cũng có thể có khả năng sinh sản.

Cô không biết chuyện này bắt đầu từ khi nào.

Nhưng có một điều chắc chắn: số lượng quái vật không hề giảm mà vẫn tăng lên.

Một nơi nào đó trên thế giới.

Chúng không chỉ xuất hiện từ các cánh Cổng mà còn tăng lên thông qua quá trình sinh sản.

Điều này chỉ ngụ ý một điều.

Những con quái vật sẽ không bao giờ biến mất khỏi thế giới.

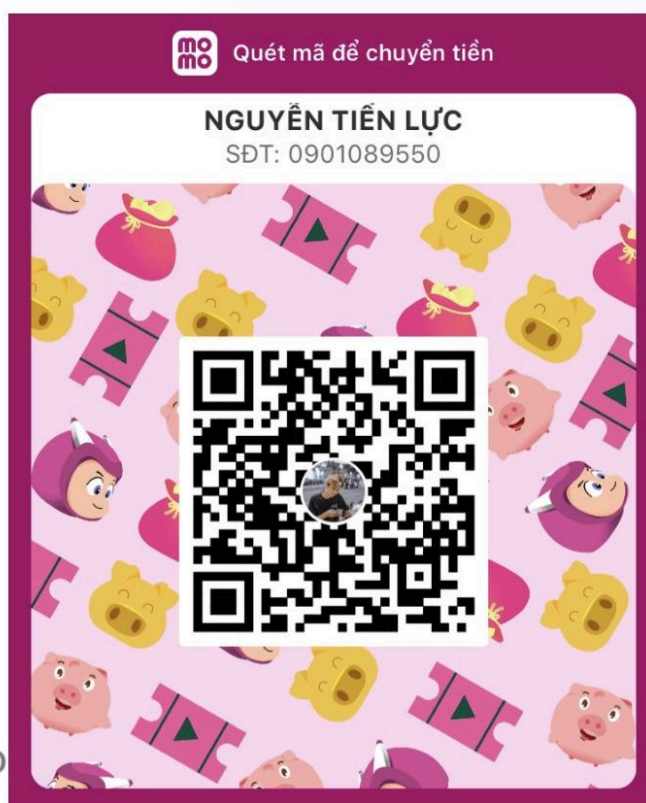
Khoảnh khắc giết chết con quái vật cuối cùng sẽ không bao giờ đến.

"KHÔNG..."

Ellen không thể thấy gì ngoài sự tuyệt vọng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading